

///Teatre

“Interpretar és la meva eina per conèixer el món”

La revisió de clàssics de teatre beu en gran part de William Shakespeare. I la cartellera actual viu un moment de coincidència. Al Teatre Romea s’hi presenta *Al vostre gust*, amb direcció de Xicu Masó i un repartiment que compta amb **Àurea Márquez**, entre d’altres. A la resta de l’Estat, Lluís Pasqual dirigeix a Bilbao un programa doble amb *Hamlet* i *La tempesta*, i Àlex Rigola presenta a França, Portugal i l’Estat espanyol la seva particular versió de *Ricard 3r*, ambdós directors en produccions del Teatre Lliure.

(Text: Adriana Clivillé / Fotos: Maider Mendaza)

L'autor teatral per excel·lència és per a l'Àurea Márquez “un pou sense fons de poesia”. I destaca especialment la proposta que Àlex Rigola, director del Lliure, va presentar ara fa 3 anys del *Juli Cèsar* de Shakespeare. En *Al vostre gust*, l'Àurea Márquez explica que treballa amb un director i un equip amb els quals coincideix en la manera d'entendre el teatre. “M'agrada treballar amb companys amb qui m'entenc, amb qui puc parlar de qualsevol cosa, amb qui fem teatre per divertir-nos, passar-nos-ho bé i fer-nos preguntes”.

Quines preguntes et respon el teatre?

Les de sempre, les grans qüestions de l'ésser humà. Què fem aquí, per què tenim els mateixos problemes de fa mil anys, per què hem après a anar a Mart i no hem trobat solució a la disparitat d'opi-

nions, per què estimem i per què deixem d'estimar, per què ens fem mal.

Què representa per a tu interpretar?

És una forma de coneixement de mi mateixa, dels altres, una forma de relacionar-me. És un ritual de generositat, és com un company. Interpretar s'ha convertit en un company: la meua eina per relacionar-me i conèixer el món.

Ets conscient que transmetes una vis dramàtica molt potent, com a actriu?

Sí, i en sóc conscient. M'agrada molt fer comèdia, tot i que no em considero una gran actriu còmica. Però no se'm demana gaire, sempre vaig a parar al drama i al sentiment.

La teua carrera comença amb dues comèdies amb

una companyia amb Jordi Sànchez i Joel Joan, entre d'altres.

Sí, vam muntar *Ivonne princesa de Borgonya* i *Ma-reig*. Però la meua dedicació al teatre ha estat molt diversificada, no sóc de cap família ni de cap casa: puc actuar al Romea, al Lliure, al Nacional... A veure, a tot arreu no, però sempre he tingut feina i he estat aturada quan jo ho he decidit.

És un luxe, dedicant-te a la interpretació.

Sí, és un petit luxe poder escollir entre les ofertes que m'arriben. Però amb la feina no sóc ambiciosa i, si no veig clara una proposta, prefereixo no ficar-m'hi.

Què et fa acceptar una proposta per interpretar un espectacle?

El director, el text, la companyia, el sou...

D'aquí en va sorgir la companyia Rebeca de Winter i gran part dels meus amics, que són gairebé tots de la professió.

Té el risc de convertir-se en un entorn una mica endogàmic?

Sí, la veritat. A vegades acabem parlant bastant del mateix. Ara, com que sóc mare d'un nen de quatre anys, toco més de peus a terra i m'ajuda a prendre-m'ho tot d'una altra manera.

El festival Grec passat vas protagonitzar *Santa Joana dels Escorxadors*, de Bertolt Brecht, dirigida per Àlex Rigola. Quina experiència treus de tre-

“
La meva dedicació
al teatre ha estat
molt diversificada,
no sóc de cap
família ni de
cap casa
”

ballar amb un dels directors més joves i trenca-dors de Catalunya?

Un dels seus principals talents és que l'espectador no s'avorreixi en cap moment. Sap distreure, sap captar gent jove com a públic de teatre. Les seves propostes et poden indignar, apassionar, fer vomitar, però no avorrir. Amb *Titus Andrònic*, de Shakespeare, per exemple, va interessar a un públic jove que es va sorprendre que al teatre es donés aquell tipus d'espectacle.

Interpretes per a un públic en particular?

Penso en què m'agradaria veure a mi. M'encanta ser espectadora, sóc molt observadora, vull mirar, veure... asseure'm en un pati de butaques m'encanta. Sóc bona espectadora, però cada vegada sóc més crítica. Ara, quan m'agrada, sóc com una nena.

Vols interessar a un públic jove?

Els meus objectius són més petits: vull arribar al fons de l'ànima, al moll de l'os. El que m'atrapa és l'experiència del moment. I moltes vegades m'agradaria tenir objectius més enllà o muntar algun espectacle. Ara no tinc aquestes inquietuds, però potser les tindrè. També m'interessa passejar, cuinar, muntar un armari que m'acaben de portar a casa...

Et veus d'aquí a uns anys fent teatre?

Potser no. M'agraden molt els nens, el part, l'embaràs... voldria ser comadrona... però s'ha de ser infermera. És una fantasia, una possibilitat.

Ets bona espectadora de teatre?

Ara mateix tinc una mica de manca de temps. Si m'apassiona la funció, sí que sóc bona espectadora. A vegades penso com es deu haver assajat alguna part en concret... Depèn dels dies, això és molt elàstic: a vegades estàs obert, relaxat, o a vegades no has dormit i tens mal de cap.

Tens algun referent en actrius?

No, no tinc mites en actors o actrius.

Guardes algun somni com a actriu?

Seria un compendi més que un aspecte concret: un director, un equip i una producció que siguin completament afins. I llavors, és igual el què, el que importa és el com.

El risc m'agrada i crec que s'han d'aprofitar les coses imprevistes que et va regalant la vida.

Hi ha hagut alguna interpretació per a la qual no t'hagis sentit preparada?

Fins ara, no... bé, una vegada sí, però vaig tirar endavant per la confiança que em va transmetre la directora. Interpretar no és un objectiu sinó un camí que mai s'acaba, estrenes i no s'ha acabat i la darrera funció no té per què ser la bona. M'agrada entendre el teatre en moviment, amb vida, si no, es fa pesat. Per exemple, m'agrada que un director vingui a veure la funció i, respectuosament, passi notes.

És habitual?

Hi ha qui ho fa. L'Àlex Rigola ho fa. I també el

Una carrera teatral

L'Àurea Márquez és una actriu de pell, de sentir les emocions. Una intèrpret a qui interessa trobar el personatge cada vegada que s'hi encara, i fer la funció cada nit. És assídua dels escenaris de Catalunya i es pot dir que la seva carrera és eminentment teatral. Però té un nom i una fesomia a Madrid des de l'èxit d'*A la ciutat*, una pel·lícula de Cesc Gay de marcat caràcter generacional, en què donava vida a una dona que s'enamora d'una altra dona.

La seva trajectòria comença amb una aventura en forma de companyia amb Jordi Sánchez i Joel Joan. Els dos muntatges que van posar en escena van ser, pràcticament, el seu debut en el teatre professional. Però qui va detectar el seu potencial i li va demanar un personatge quan encara estudiava interpretació va ser Jordi Mesalles, professor de l'Institut avui desaparegut, amb *Alfons Quart*.

Un muntatge de referència a la seva carrera és l'*Amfitrió* de Molière que va dirigir Calixto Bieito al Teatre Lliure de Gràcia. "Eren els principis i estava entrant en una sala màgica". El clàssic de Molière era un divertiment servit per mitja dotzena d'actors molt joves, entre els quals David Selvas, Eduard Fernández i Àngels Bassas. Aquella proposta d'*Amfitrió* va rodar de gira per l'Estat espanyol durant més d'un any.

Àlex Rigola li va demanar que fos la protagonista de *Santa Joana dels Escorxadors*, de Bertolt Brecht, per inaugurar el festival Grec'05. Manuel Dueso l'ha dirigit a *Un tramvia anomenat desig*, de Tennessee Williams; Joan Ollé, a *De poble en poble*, de Peter Handke; Lluís Homar, a *Zowie*, de Sergi Pompermayer; Antonio Simón, a *Ganivets a les gallines*, de David Harrower, i Yvette Vigatà, a *La venda*, de Lluïsa Cunillé, per esmentar-ne alguns.

Els clàssics tenen també un pes important entre els personatges d'Àurea Márquez: *Titus Andrònic* i *El rei Joan*, de Shakespeare i amb direcció el primer d'Àlex Rigola i el segon de Calixto Bieito. *La serventa amorosa*, de Goldoni, amb direcció escènica d'Ariel García Valdés, i *L'héroie*, de Santiago Rusiñol, en una proposta de Ferran Madico en són alguns.

Manel Dueso. Sobretot, si es programa una temporada llarga i se surt de gira, perquè el muntatge se t'è pot anar de les mans.

Fa la sensació que no t'interessa l'ego.

Doncs... no em considero humil, sóc orgullosa. Però m'ho vull passar bé, perquè és terrible passar-ho malament fent el que t'agrada. És un drama. No em surt a compte fer currículum amb muntatges que no m'interessen.

Sóc ambiciosa pel que fa a fer la funció bé, ser bona

actriu, que em paguin el que m'han de pagar... No faig teatre perquè sí.

Passa igual amb el cinema? A part d'una breu aparició a *El perquè de tot plegat*, de Ventura Pons, vas intervenir a la pel·lícula de Cesc Gay *A la ciutat*.

M'encantaria fer més cinema! Tinc la sensació que es posen en marxa moltes produccions teatrals i de cinema no se'n fa tant, perquè val molts diners.

Per la pel·lícula del Cesc Gay em van felicitar molt i hi ha qui encara me'n parla. Arran d'aquell treball em va arribar una proposta de telesèrie a Madrid i d'una pel·lícula a França, però jo estava fent teatre...

Alguns directors que t'han dirigit comenten que ets força exigent amb tu mateixa.

Sí, és veritat. Per a mi és gratificant i considero que, si la feina surt bé, és un premi que jo mateixa em dono. Però no tothom ho és. Quan demanes, hi ha problemes.

Has intervingut en una sessió especial de *Monòlegs de la vagina* al Teatre Poliorama, contra la violència envers les dones i les nenes. Cal aprofitar el fet de ser popular per fer un posicionament públic?

Sí, té importància pel que té de posicionament. M'agradaria molt intervenir en més accions d'aquesta mena, però no dispo de gaire temps. Vaig interpretar un monòleg curt que vaig assajar sola, perquè estava de gira amb un espectacle.

Segurament no sóc prou valenta ni coratjosa per tirar endavant iniciatives com aquesta. Però sí m'ho proposen, endavant!